

พิชัย “กรรม” จำจนตาย

ต่อจากฉบับที่แล้ว....

คงอยากทราบกันแล้วใช่ไหมครับว่า...กรณีเช่นนี้จะลงเอยอย่างไร และนางหนูนาจะได้รับค่าเสียหายจากกรมการปกครองหรือไม่? ศาลปกครองสูงสุดท่านได้ตัดสินไว้แล้ว ดังนี้ครับ...

โดยที่เจตนารมณ์ของกฎหมายในการจัดทำพินัยกรรมฝ่ายเมือง ก็เพื่อประสงค์ที่จะให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ คือ นายอำเภอ ซึ่งมีความรู้ความเข้าใจกฎหมายในเรื่องดังกล่าวเป็นผู้ดำเนินการจัดทำพินัยกรรมให้ ทั้งนี้เพื่อมุ่งให้พินัยกรรมมีความถูกต้องสมบูรณ์ และมีผลบังคับได้ตามเจตนาของผู้ทำพินัยกรรม

ดังนั้น จึงถือเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ทำพินัยกรรมที่จะต้องตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของพินัยกรรมว่ามีรายการครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่ ก่อนที่ตนจะลงนามและประทับตราประจำตำแหน่งในฐานะเจ้าหน้าที่ผู้ทำพินัยกรรม

การที่ปลัดบุญมีซึ่งรักษาราชการแทนนายอำเภอได้ปฏิบัติหน้าที่โดยทำพินัยกรรมแบบเอกสารฝ่ายเมืองให้กับนางละม่อมโดยไม่ได้ตรวจสอบความถูกต้องของพินัยกรรมให้ละเอียดถี่ถ้วนว่านางละม่อมผู้ทำพินัยกรรมได้ลงลายมือชื่อแล้วหรือไม่ ถือได้ว่าเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ อันเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้รับความเสียหายโดยไม่ได้รับที่ดินตามที่ระบุไว้ในพินัยกรรม กรณีจึงเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสองจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี

เมื่อผลการไต่สวนของสำนักงานอัยการจังหวัด ทำให้นางหนูนาได้ที่ดินมาแล้วจำนวน 7 ไร่ โดยเหลือความเสียหายที่ยังไม่ได้รับอีกจำนวน 3 ไร่ ซึ่งคิดคำนวณเป็นเงิน 125,104.59 บาท (ตามราคาประเมินทุนทรัพย์เพื่อเรียกเก็บค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมที่ประกาศไว้ขณะเกิดเหตุ) และโดยที่ มาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ได้กำหนดให้หน่วยงานต้นสังกัดต้องรับผิดชอบผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำการลงไปในการปฏิบัติหน้าที่ ดังนั้นหน่วยงานต้นสังกัดของปลัดบุญมีจึงต้องเป็นผู้รับผิดชอบในความเสียหายดังกล่าวแทนปลัดบุญมีครับ

ศาลปกครองสูงสุดจึงได้พิพากษาให้กรมการปกครองในฐานะหน่วยงานของรัฐต้นสังกัด ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่นางหนูนาและสามี เป็นเงิน 125,104.59 บาท (คดีหมายเลขแดงที่ อ. 214/2550)

น่าเห็นใจปลัดบุญมีนะครับ... ที่มีกรรมมาบังตา ทำให้ไม่เห็นว่าคุณยายละม่อมยังไม่ได้ลงชื่อในพินัยกรรม และคงต้องถูกกรมการปกครองไล่เบี้ยต่อไปตามมาตรา 8 แห่ง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539... แต่ก็ยังโชคดีนะครับที่ราคาประเมินที่ดินแปลงนี้อยู่ที่หลักแสน เพราะถ้าหากเป็นหลักล้าน ผมว่าทั้งหน่วยงานและเจ้าหน้าที่คงต้องเซโรงิ่งไปตามๆ กัน...

คดีนี้จึงถือเป็นบทเรียนสำคัญในเรื่องของการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความละเอียดรอบคอบ ที่ควรต้องจดจำอย่างยิ่งครับ !